

KARIN SLAUGHTER NA DIE NACHT

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2023 Karin Slaughter

Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.

Oorspronkelijke titel: *After That Night*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 Ineke Lenting

Omslagontwerp: Buro Blikgoed

Omslagbeeld: © Shutterstock / Vlas Telino Studio

Foto auteur: © Alison Rosa

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1264 3 (paperback)

ISBN 978 94 027 1286 5 (gebonden)

ISBN 978 94 027 6862 6 (e-book)

NUR 305

Eerste druk juni 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Goedemorgen, Dani, wat was het een leuke avond laatst...
Het gebeurt niet vaak dat ik iemand tref die niet alleen intelligent is,
maar ook mooi... een zeldzame combinatie.

???

Als je nog steeds vrijwilligerswerk wilt doen,
dan heb ik de contactinformatie voor de Stanhope-campagne.

Wie ben jij?

Grappig hoor! Ik weet dat ze op zoek zijn naar stemmenwerfers.
Wil je nog steeds helpen?
Als je wilt, kan ik je oppikken op weg naar het campagnehoofdkwartier.

Sorry, maar volgens mij heb je de verkeerde te pakken.

Je woont toch aan Juniper Street, in dat Beauxarts-gebouw?

Nee, ik ben bij mijn vriend ingetrokken.

Heerlijk gevoel voor humor, Dani.
Ik wil heel graag meer tijd met je doorbrengen.
Ik weet dat je graag naar het park kijkt vanuit je hoekslaapkamer.
En misschien wil je me voorstellen aan Lord Pantaloons.

Wat weet jij van mijn kat?

Ik weet alles van je.

Heeft Jen je zitten opjutten? Ik vind het eng worden.

Ik denk steeds aan die moedervlek op je been
en dan wil ik die kussen.
...en kussen...

Jezus, wie ben jij?

Wil je het echt weten?

Dit is niet grappig. Wie de fuck ben je?

Er ligt pen en papier.
In de la naast je bed.
Maak maar een lijst van alles waar je bang voor bent.
Kijk maar bovenaan. Dat ben ik.

PROLOOG

Met de telefoon tegen haar oor gedrukt hield Sara Linton een coassistent in de gaten die een patiënt onderzocht met een diepe open wond aan de achterkant van zijn rechterarm. De dokter in wording Eldin Franklin had niet echt zijn dag. Hij had er nog maar twee uur op zitten van zijn dienst op de spoedeisende hulp, maar nu al had een door drugs aangetaste MMA-vechter hem naar het leven gestaan en was een rectaal onderzoek bij een dakloze vrouw totaal de mist in gegaan.

‘Toch niet te geloven dat hij dat tegen me zei?’ Tessa’s woede knetterde door de telefoon.

Sara wist dat haar zus geen aanmoediging nodig had om over haar nieuwe echtgenoot te klagen.

Ondertussen hield ze Eldin in de gaten en huiverde toen ze hem lidocaine in een spuit zag optrekken alsof hij Jonas Salk was die het eerste polio-vaccin testte. Hij had meer aandacht voor de flacon dan voor zijn patiënt.

‘Hij is hopeloos,’ vervolgde Tessa. ‘Echt.’

Terwijl Sara haar telefoon naar haar andere oor verplaatste, maakte ze wat sussende geluiden. Ze pakte haar tablet en klikte door naar het dossier van Eldins patiënt. De wond was van ondergeschikt belang. De triageverpleegkundige had opgetekend dat de drieëndertigjarige man een versnelde hartslag had en een temperatuur van 38,3. Bovendien gaf hij blijk van ernstige acute agitatie in samenhang met verwardheid. Ook leed hij aan slapeloosheid.

Sara keek op van haar tablet. De patiënt bleef maar aan zijn borst en hals krabben, alsof er iets over zijn huid kroop. Zijn linkervoet schudde zo hevig dat het hele bed meeschudde. Dat de man alle symptomen vertoonde van ernstige alcoholonthouding was even onweerlegbaar als het feit dat de zon in het oosten zou opkomen.

Eldin pikte geen van de signalen op, wat niet geheel onverwacht was. De

studie geneeskunde was zo opgezet dat je niet werd voorbereid op de echte wereld. Het eerste jaar leerde je hoe alle lichaamssystemen werkten. In het tweede jaar kreeg je inzicht in hoe het met die systemen mis kon gaan. Tegen het derde jaar mocht je patiënten zien, maar slechts onder streng en vaak nodeloos sadistisch toezicht. In het vierde jaar kreeg je een plek als coassistent toegewezen, wat ongeveer gelijkstond aan de ergst denkbare schoonheidswedstrijd, want je moest maar afwachten of je in een prestigieus, belangrijk ziekenhuis aan de slag kon of in het equivalent van een dierenartspraktijk in een afgelegen gat.

Eldin had een plek in de wacht gesleept in het Grady Memorial Hospital, het enige openbare ziekenhuis van Atlanta, met een van de drukste level 1-traumacentra van het land. Het was het eerste jaar van zijn coschappen, maar desondanks meende hij alles al gezien te hebben. Sara zag dat hij met zijn gedachten alweer elders was toen hij zich over de arm van de patiënt boog en de plaatselijke verdoving toediende. Waarschijnlijk dacht hij aan het avondeten of aan een meisje dat hij ging bellen, of misschien was hij de rente aan het berekenen van zijn vele studieleningen, die opgeteld ruwweg overeenkwamen met de prijs van een huis.

Sara ving de blik op van de hoofdverpleegkundige. Johna hield Eldin ook in de gaten, maar zoals iedere verpleegkundige sinds mensenheugenis liet ze het groentje door schade en schande wijs worden. Ze hoefde niet lang te wachten.

De patiënt klapte naar voren en opende zijn mond.

‘Eldin!’ riep Sara, maar ze was te laat.

Braaksel spoot als uit een brandweerslang over de rug van Eldins shirt.

Hij wankelde, was heel even in shock en begon toen te kokhalzen.

Sara bleef op haar stoel achter de verpleegpost zitten toen de patiënt zich weer ruggelings op het bed liet vallen, waarbij er heel even iets van opluchting over zijn gezicht trok. Johna nam Eldin apart en gaf hem de wind van voren alsof hij een peuter was. Sara kende zijn beschaamde blik maar al te goed. Ze was zelf coassistent in het Grady geweest. Ze had vergelijkbare preken over zich heen gekregen. Tijdens je studie vertelde niemand je dat je zo een echte dokter werd: door vernedering en kots.

‘Sara?’ vroeg Tessa. ‘Luister je eigenlijk wel?’

‘Ja. Sorry.’ Sara probeerde haar aandacht weer op haar zus te richten. ‘Wat zei je?’

‘Ik vroeg me af hoe moeilijk het voor hem is om te zien dat de fucking vuilnisbak vol zit.’ Tessa nam amper de tijd om te ademen. ‘Ik werk ook de

hele dag, maar moet ik dan het huis schoonmaken, de was opvouwen, eten koken en ook nog de vuilnis naar buiten brengen als ik thuiskom?’

Sara hield haar mond. Tessa’s klachten waren geen van alle nieuw of verrassend. Lemuel Ward was een van de meest egocentrische klootzakken die ze ooit had ontmoet, wat veelzeggend was, want ze liep haar hele volwassen leven al in de medische wereld rond.

‘Het lijkt wel of ik stiekem een rol in *The Handmaid’s Tale* heb gekregen.’

‘Bedoel je de serie of het boek?’ Het kostte Sara moeite haar scherpe toon te matigen. ‘Ik kan me namelijk geen scène herinneren waarin de vuilnis buiten werd gezet.’

‘Zeg nou niet dat het daar niet mee begon.’

‘Dokter Linton?’ Kiki, van de facilitaire dienst, trommelde met haar vingers op de balie. ‘Behandekamer drie komt terug van röntgen.’

‘Bedankt,’ mimede Sara, terwijl ze op haar tablet naar de foto’s zocht. De patiënt in behandelkamer drie was een negenendertigjarige schizofreen, die zich had laten opnemen onder de naam Deacon Sledgehammer en een zwelling ter grootte van een golfbal in zijn nek, een temperatuur van 38,8 en aanhoudende koude rillingen bleek te hebben. Hij had openlijk toegegeven dat hij al bijna zijn hele leven aan heroïne verslaafd was. Nadat de aderen in zijn armen, benen, voeten, borst en buik het hadden begeven, had hij zijn toevlucht genomen tot subcutane injecties, ook wel *skin popping* genoemd. Vervolgens was hij rechtstreeks in zijn halsaders gaan injecteren. De röntgenfoto’s bevestigden Sara’s vermoedens, hoewel het haar geen plezier deed dat ze gelijk had.

‘Mijn tijd is even waardevol als die van hem,’ zei Tessa. ‘Het is gewoon idioot.’

Sara was het met haar eens, maar ze zei niets terwijl ze over de spoedeisende hulp liep. Gewoonlijk wemelde het hier ’s avonds rond deze tijd van de schotwonden, steekwonden, auto-ongelukken, overdoses en een flink aantal hartaanvallen. Misschien kwam het door de regen of doordat de Braves tegen Tampa Bay speelden, maar het was heerlijk rustig op de afdeling. De meeste bedden waren leeg, en alleen het gezoem en het gepiep van apparaten vergezelde het geluid van incidentele gesprekken. Eigenlijk was Sara de kinderarts van dienst, maar ze viel in voor een andere arts zodat die de natuurkundetentoonstelling van zijn dochter kon bezoeken. In de afgelopen acht uur van haar twaalfurige dienst had ze niets ernstigers gezien dan Eldin die werd ondergekotst.

En eerlijk gezegd was dat vooral komisch geweest.

‘Aan mama had ik natuurlijk ook niks,’ vervolgde Tessa. ‘Het enige wat ze zei was: “Een slecht huwelijk is ook een huwelijk.” Wat bedoelde ze daarmee?’

Zonder de vraag te beantwoorden drukte Sara op de knop die de deuren opende. ‘Tessie, je bent een halfjaar getrouwd. Als je nu niet gelukkig met hem bent –’

‘Ik zei niet dat ik niet gelukkig ben,’ wierp Tessa tegen, hoewel elk woord dat over haar lippen kwam van het tegendeel getuigde. ‘Ik erger me gewoon.’

‘Welkom in het huwelijk.’ Sara liep naar de rij liften. ‘Je probeert hem tien minuten lang aan het verstand te brengen dat je iets al honderd keer hebt gezegd in plaats van het gewoon opnieuw te zeggen.’

‘En dat is je advies?’

‘Ik heb juist mijn best gedaan om geen advies te geven,’ benadrukte Sara. ‘Hoor eens, ik vind het rot om te zeggen, maar je zoekt een manier om ermee om te gaan of anders niet.’

‘Jij had met Jeffrey een manier gevonden om ermee om te gaan.’

In een reflex legde Sara haar hand op haar hart, maar de tijd had de scherpe kantjes van de pijn gesleten die ze meestal voelde als ze eraan herinnerd werd dat ze weduwe was. ‘Ik scheidde van hem, weet je nog?’

‘En daar was ik bij, weet je nog?’ Tessa zweeg een tel om adem te halen. ‘Jij vond een oplossing. Je trouwde voor de tweede keer met hem. Je was gelukkig.’

‘Inderdaad,’ beaamde Sara, maar Tessa’s probleem was geen buitenechtelijke affaire of een overvolle vuilnisbak. Ze was met een man getrouwd die haar niet respecteerde. ‘Niet dat ik je geen raad wil geven, maar er is geen algemene oplossing. Elke relatie is weer anders.’

‘Ja, maar...’

Tessa’s stem viel weg toen de liftdeuren openschoven. Het verre gepiep en gezoem van apparaten vervaagde. Het was alsof de lucht opeens elektrisch geladen was.

Special agent Will Trent stond achter in de lift. Hij keek op zijn telefoon, waardoor Sara de kans had hem stilletjes op te nemen. Lang en slank. Brede schouders. Zijn antracietkleurige, driedelige pak slaagde er niet in zijn atletische bouw te verhullen. Zijn lichtblonde haar was nat van de regen. Een litteken verdween zigzaggend in zijn linkerwenkbrauw. Een tweede litteken liep van zijn mond naar boven. Sara liet haar gedachten

even spelen met de verrukkelijke vraag hoe dat litteken tegen haar lippen zou voelen.

Will keek op. Hij glimlachte naar Sara.

Ze glimlachte terug.

‘Hallo?’ klonk Tessa weer. ‘Heb je gehoord wat –’

Sara beëindigde het gesprek en schoof de telefoon in haar zak.

Terwijl Will de lift uit stapte, liet ze in gedachten alle manieren de revue passeren waarop ze zichzelf toonbaar zou hebben gemaakt als deze ontmoeting niet onverwacht was geweest. Allereerst zou ze haar haar niet in een knot op haar hoofd hebben gedraaid, en natuurlijk zou ze beter haar best hebben gedaan om de ketchup te verwijderen die tijdens het eten over de boord van haar operatiepak was gedropen.

Will richtte zijn blik op de vlek. ‘Zo te zien heb je –’

‘Bloed,’ zei Sara. ‘Dat is bloed.’

‘Weet je zeker dat het geen ketchup is?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben dokter, dus...’

‘En ik ben rechercheur, dus...’

Ze hadden allebei een brede grijns op hun gezicht tegen de tijd dat Sara doorhad dat Faith Mitchell, Wills partner, niet alleen samen met hem in de lift was meegereisd, maar nu ook op slechts een halve meter afstand stond.

Faith zuchtte diep. ‘Ik begin maar eens met die dingetjes van de dingetjes,’ zei ze tegen Will.

Will stak zijn handen in zijn zakken, terwijl Faith naar de patiëntenkamers liep. Hij keek even naar de vloer, toen weer naar Sara en vervolgens richtte hij zijn blik op de gang. De stilte verdiepte zich tot een ongemakkelijk niveau, iets waar Will een bijzonder talent voor had. Hij was ongelooflijk onhandig. Wat ook niet hielp was dat Sara in zijn aanwezigheid vaak om woorden verlegen zat, wat gewoonlijk niets voor haar was.

Ze dwong zichzelf iets te zeggen. ‘Dat is alweer even geleden.’

‘Twee maanden.’

Sara was idioot blij dat hij wist hoeveel tijd er was verstreken. Ze wachtte op meer, maar uiteraard deed hij er weer het zwijgen toe.

‘Wat kom je hier doen?’ vroeg ze. ‘Heeft het met een zaak te maken?’

‘Ja.’ Hij leek opgelucht nu ze zich op vertrouwd terrein bevonden. ‘Een vent die de vingers van zijn buurman heeft afgehakt vanwege ruzie over een grasmaaier. De politie kwam erbij. Toen sprong hij in zijn auto en knalde recht tegen een telefoonpaal op.’

‘Een crimineel meesterbrein, zo te horen.’

Hij barstte in lachen uit, en Sara’s hart maakte een rare salto. Ze probeerde hem aan de praat te houden. ‘Dat lijkt me eerder een probleem voor de politie van Atlanta dan voor het Georgia Bureau of Investigation.’

‘De vingerafhakker werkt voor een drugsdealer die we al een tijdje te pakken proberen te krijgen. Hopelijk kunnen we hem overhalen zijn mond open te doen.’

‘Als je nou eens een stuk van zijn straf afhakt in ruil voor zijn getuigenis?’

Deze keer bleef zijn heerlijke lach uit. De grap viel zo dood als een afgeschoten konijn.

Will haalde zijn schouders op. ‘Dat is ook de bedoeling.’

Een blos kroop over Sara’s hals naar boven. Ze zocht wanhopig naar veiligere grond onder haar voeten. ‘Ik sta op een patiënt te wachten die van de röntgen komt. Meestal hang ik niet bij de liften rond.’

Hij knikte. Meer kon er niet af, en al gauw sloeg het opgelaten gevoel weer toe. Hij wreef over zijn kaak en over het vage litteken dat via zijn scherpe kaaklijn in de boord van zijn overhemd verdween. De glans van zijn trouwring flitste op als een waarschuwingslampje. Hij zag haar naar de ring kijken en schoof zijn hand weer in zijn zak.

‘Goed.’ Sara moest hier een eind aan maken voor haar wangen vlam vatten. ‘Faith staat vast op je te wachten. Fijn om je weer te zien, agent Trent.’

‘Dokter Linton.’ Will knikte en liep weg.

Om hem niet smachtend na te kijken pakte Sara haar telefoon en stuurde een berichtje aan haar zus, waarin ze zich verontschuldigde omdat ze de verbinding zo abrupt had verbroken.

Twee maanden.

Will wist hoe hij contact met haar kon opnemen, maar dat had hij niet gedaan.

Anderzijds wist Sara ook hoe ze contact met hém kon opnemen, maar dat had ze evenmin gedaan.

In gedachten nam ze hun gesprekje weer door, waarbij ze het mislukte grapje oversloeg om te voorkomen dat haar wangen weer begonnen te gloeien. Ze wist niet of Will flirtte of alleen maar aardig deed of dat ze zelf dom was en aan wanhoop ten prooi was gevallen. Wel wist ze dat Will getrouwd was met een ex-rechercheur van het politiekorps van Atlanta, die de reputatie had een helse bitch te zijn en regelmatig langdurig van het toneel verdween. En ondanks dat alles droeg hij nog altijd zijn trouwring.

Zoals Sara's moeder zou zeggen: *een slecht huwelijk is ook een huwelijk*. Gelukkig schoven de liftdeuren open voor haar gedachten nog verder met haar op de loop gingen.

'Ha, dokter.' Deacon Sledgehammer zat onderuitgezakt in zijn rolstoel, maar om Sara te plezieren deed hij een poging zijn rug te rechte. Hij droeg een patiëntenhemd en zwarte sokken. De linkerkant van zijn hals zag er pijnlijk rood en opgezwollen uit. Zijn armen, benen en voorhoofd waren bezaaid met ronde littekens van jaren skin popping. 'Weet u al wat er mis met me is?'

'Ja.' Sara nam de rolstoel over van de verpleeghulp en duwde Deacon de gang door, waarbij ze de neiging moest bedwingen om zich niet zoals de vrouw van Lot naar Will om te draaien. 'Er zitten twaalf afgebroken naalden in je hals. Een aantal ervan heeft zich tot een abces ontwikkeld. Daarom is je hals zo opgezwollen en gaat slikken zo moeilijk. Je hebt een zeer ernstige infectie.'

'Verdomme.' Deacon ademde schrapend uit. 'Zo te horen kan het m'n dood worden.'

'Zou kunnen.' Sara was niet van plan tegen hem te liegen. 'De naalden moeten operatief verwijderd worden en daarna moet je minstens een week hier blijven voor intraveneuze antibiotica. Je afkickverschijnselen moeten ook worden behandeld, maar niets van dat alles is gemakkelijk.'

'Shit,' mompelde hij. 'Komt u bij me kijken?'

'Zeker. Morgen ben ik vrij, maar zondag ben ik hier de hele dag.' Sara scande haar badge om de deuren te openen. Eindelijk mocht ze van zichzelf achteromkijken, naar Will. Hij bevond zich helemaal aan het eind van de gang. Ze keek hem na tot hij om de hoek verdween.

'Hij heeft me zijn sokken gegeven.'

Sara keerde zich weer naar Deacon toe.

'Vorige week toen ik bij het Capitool rondhing.' Deacon wees naar het paar dikke sokken aan zijn voeten. 'Het was alle Jezus koud. Die gast trok zijn sokken uit en gaf ze aan mij.'

Weer maakte Sara's hart dat vreemde saltootje. 'Wat aardig.'

'Die kutsmeris heeft er waarschijnlijk een afliuisterapparaatje in verstopt.' Met zijn vinger op zijn lippen legde Deacon haar het zwijgen op. 'Voorzichtig met wat u zegt.'

'Begrepen.' Sara ging niet in debat met een schizofreen met een levensbedreigende infectie. Het feit dat ze kastanjebruin haar had en linkshandig was, had al tot een langdurige discussie geleid.

Ze manoeuvreerde de rolstoel behandelkamer drie in en hielp Deacon overbrengen naar het bed. Zijn broodmagere armen deden aan aanmaak-houtjes denken. Hij was ondervoed. Zijn haren zaten aan elkaar geklit van het vuil. Hij miste verschillende tanden. Hoewel hij nog geen veertig was, leek hij zestig en bewoog hij zich als een tachtigjarige. Ze wist niet of hij het einde van de winter zou halen. Als de heroïne hem niet de das omdeed, zou het weer of een nieuwe om zich heen grijpende infectie hem fataal worden.

‘Ik weet wat u denkt.’ Kreunend als een oude man liet Deacon zich achterover op het bed zakken. ‘U wilt mijn familie bellen.’

‘Wil je graag dat ik ze bel?’

‘Nee. En er wordt ook niet naar maatschappelijk werk gebeld.’ Deacon krabde aan zijn arm en sloeg zijn nagels in een rond litteken. ‘Hoor eens, ik ben een waardeloze lamlul, oké?’

‘Dat hoor je mij niet zeggen.’

‘Tja, nou, u hebt me nog van mijn beste kant gezien.’ Zijn stem haperde. Het begon tot hem door te dringen dat hij misschien de volgende ochtend niet zou halen. ‘Geestelijk ben ik niet in orde, en dan is er nog mijn verslaving. Fuck, ik kan niet zonder dope en maak het anderen niet makkelijk.’

‘Je hebt het slecht getroffen in het leven.’ Sara’s toon was afgemeten. ‘Maar dat maakt je nog niet tot een slecht mens.’

‘Da’s waar, maar wat ik mijn familie heb aangedaan... die hebben me tien jaar geleden verstoten, het was toen juni, en dat kan ik ze niet kwalijk nemen. Ik heb ze zat redenen gegeven. Ik heb gelogen, gestolen, bedrogen, klappen uitgedeeld. Ik zei het toch: een regelrechte lamlul.’

Sara leunde met haar ellebogen op het bedhek. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Als ik het niet red, wilt u dan mijn moeder bellen en het haar vertellen? Maar niet dat ze zich rot voelt of zo. Eerlijk gezegd denk ik dat het een opluchting zal zijn.’

Sara haalde een pen en een aantekenboekje uit haar zak. ‘Schrijf haar naam en telefoonnummer maar op.’

‘Zeg maar dat ik niet bang was.’ Hij drukte zo hard met de pen op het papier dat Sara het hoorde krassen. Uit zijn ogen sijpelden tranen. ‘Zeg maar dat ik haar niks verwijt en dat... Zeg maar dat ik van haar hield.’

‘Ik hoop dat het zover niet komt, maar als het wel zo is, beloof ik dat ik haar zal bellen.’

‘Maar niet eerder, oké? Want ze hoeft niet te weten dat ik nog leef.’

Alleen als ik...' Zijn stem stierf weg. Zijn handen beefden toen hij het boekje en de pen teruggaf. 'U snapt het wel.'

'Ik snap het.' Even liet Sara haar hand op zijn schouder rusten. 'Ik ga nu chirurgie bellen. We brengen een centrale lijn in zodat ik je iets kan geven om de pijn weg te nemen.'

'Bedankt, dokter.'

Sara trok het gordijn achter zich dicht. Ze pakte de telefoon van de verpleegpost en verzocht chirurgie om een consult, waarna ze opdracht gaf voor de centrale lijn.

'Hoi.' Eldin had zich gedoucht en een schoon operatiepak aangetrokken. 'Ik heb mijn zuiplap per infuus een lading diazepam gegeven. Hij wacht nu op een bed.'

'Doe er maar multivitaminen en vijfhonderd milligram thiamine intraveneus bij ter voorkoming van -'

'Encefalopathie van Wernicke,' zei Eldin. 'Goed idee.'

Sara vond hem iets te zelfverzekerd klinken voor iemand die net een golf projectielbraaksel over zich heen had gekregen. Als zijn supervisor - al was het maar voor één avond - was het haar taak hem terecht te wijzen om te voorkomen dat het nog eens gebeurde.

'Het is geen idee, Eldin,' zei ze, 'maar een behandelprotocol ter voorkoming van toevallen en om de patiënt te kalmeren. Afkicken is de hel op aarde. Je patiënt lijdt, dat is duidelijk. Hij is geen zuiplap. Hij is een man van eenendertig die worstelt met een alcoholverslaving.'

Eldin keek opgelaten; zoveel fatsoen had hij nog wel. 'Oké. Je hebt gelijk.'

Sara was nog niet klaar. 'Heb je het verpleegrapport gelezen? De verpleegkundige heeft de voorgeschiedenis uitgebreid genoteerd. Hij zei dat hij vier tot vijf biertjes per dag drinkt. Heb je vorig jaar wellicht een vuistregel geleerd?'

'Dat je het aantal glazen dat de patiënt aangeeft altijd moet verdubbelen.'

'Klopt,' zei ze. 'Je patiënt zei ook dat hij probeerde te stoppen. Hij is drie dagen geleden cold turkey gegaan. Het staat allemaal in zijn dossier.'

Eldins blik veranderde van opgelaten in woedend. 'Waarom heeft Johna dat niet gezegd?'

'Waarom heb je haar aantekeningen niet gelezen? Waarom viel het je niet op dat je patiënt acute onthoudingsverschijnselen had, heftige griep-symptomen, en dat hij naar denkbeeldige mieren krabde die over zijn huid

kropen?’ Sara zag hem weer ten prooi vallen aan schaamte, wat voor hem pleitte. Hij erkende dat de schuld bij hem lag. ‘Laat dit een les zijn, Eldin. De volgende keer behandel je je patiënt beter.’

‘Je hebt gelijk. Het spijt me.’ Eldin ademde diep in en blies de lucht zachtjes uit. ‘Jezus, hoe krijg ik dat alles ooit onder de knie?’

Sara kon hem geen trap na geven. ‘Weet je wat de arts onder wie ik werkte ooit zei? “Of je bent een verdomd goede dokter, óf een psychopaat die erin geslaagd is je slimste supervisor ooit een rad voor ogen te draaien.’

Eldin moest lachen. ‘Mag ik iets vragen?’

‘Zeker.’

‘Jij hebt je coschappen toch hier gedaan?’ Hij wachtte tot Sara een knikje gaf. ‘Ik heb gehoord dat je op de nominatie stond voor een beurs bij Nygaard. Kinderhartchirurgie. Dat is niet niks. Waarom ben je vertrokken?’

Sara probeerde een antwoord te formuleren toen ze opnieuw iets voelde veranderen in de lucht. Deze keer was het niet de elektrische schok van toen ze Will Trent achter in de lift had zien staan. Dit was haar in al die jaren opgebouwde artsenintuïtie, die haar influisterde dat de nacht een andere wending ging nemen.

De deuren naar de ambulance-ingang vlogen open. Johna holde de gang door. ‘Sara, een auto-ongeluk hier vlak voor de deur. Mercedes tegen ambulance. Het slachtoffer wordt nu uit de auto gehaald.’

Sara haastte zich naar de trauma-afdeling, met Eldin op haar hielen. Ze voelde de spanning bij hem stijgen, en daarom zei ze op kalme toon: ‘Je doet precies wat ik zeg. En niet in de weg lopen.’

Ze schoot in een steriele operatiejas toen de ambulancemedewerkers naar binnen renden met de patiënt vastgesnoerd op een brancard. Ze waren allemaal drijfnat van de regen. Een van hen somde luidkeels de gegevens op. ‘Dani Cooper, negentienjarige vrouw, verkeersongeval met bewustzijnsverlies, pijn op de borst, kortademig. Ze reed ongeveer vijftig toen ze recht tegen de ambulance op knalde. Buikwond lijkt oppervlakkig. Bloeddruk is 80/40, hartslag 108. Ademhaling klinkt links oppervlakkig, rechts onbelemmerd. Ze is alert en georiënteerd. Infuus in de rechterhand met fysiologische zoutoplossing.’

Opeens wemelde het op de trauma-afdeling van de mensen in wat een goed gechoreografeerd, maar wanordelijk ballet leek. Verpleegkundigen, anesthesioloog, röntgenlaborant, transcribeerder. Ieder had een eigen taak: infuus inbrengen, slagaderlijk bloed afnemen voor bloedgasanalyse, bloed-

groep bepalen en kruisproef uitvoeren, kleren wegnippen, bloeddrukmanchet bevestigen, saturatie meten, zuurstof toedienen, en dan was er iemand die elke stap noteerde en ook wie hem gezet had.

Sara riep: 'Ik wil een volledig bloedonderzoek met leukocytdifferentiatie, röntgenfoto's van borst en buik en een tweede groot infuus voor bloed, mocht het nodig zijn. Breng een katheter in en laat een urineonderzoek en drugstest doen. Ik wil een CT-scan van haar nek en hoofd. Geef aan hartchirurgie door dat ze stand-by moeten zijn.'

De ambulancemedewerkers brachten de patiënte over op het bed. Het gezicht van de jonge vrouw was wit. Ze klappertandde, en haar ogen stonden verwilderd.

'Dani,' zei Sara. 'Ik ben dokter Linton. Ik ga voor je zorgen. Kun je me vertellen wat er gebeurd is?'

'A-A-Auto...' fluisterde Dani met moeite. 'Ik w-werd w-wakker in de...' Ze klappertandde zo hevig dat ze haar zin niet kon afmaken.

'Geeft niet. Waar doet het pijn? Kun je het aanwijzen?'

Sara keek toe, terwijl Dani haar hand naar de linkerbovenkant van haar buik bracht. Het ambulancepersoneel had al een gaasje op de oppervlakkige wond onder haar linkerborst aangebracht. Maar er was meer. Over Dani's romp liep een donkerrode striem waar iets, mogelijk het stuur, haar met kracht had geraakt. Sara plaatste haar stethoscoop op haar buik en luisterde vervolgens naar beide longen.

'Darmperistaltiek klinkt goed!' riep ze. 'Dani, kun je even diep inademen?'

Er klonk zwoegend gepiep.

'Pneumothorax aan linkerkant. Maak een thoraxdrain klaar. Ik wil een tray voor een thoracotomie.'

Dani probeerde met haar blik alle drukte te volgen. Kasten werden opengetrokken, trays werden gevuld: afdekdoeken, slangen, Betadine, steriele handschoenen, scalpel, lidocaïne.

'Rustig maar, Dani.' Sara boog zich over het meisje heen om haar aandacht af te leiden van de chaos. 'Kijk me eens aan. Je hebt een klaplong. We gaan een buis aanbrengen om -'

'Ik heb niet...' Dani vocht om lucht. Haar stem was nauwelijks hoorbaar boven het lawaai uit. 'Ik moest weg...'

'Oké.' Sara streek haar haar naar achteren en zocht naar tekenen van hoofdtrauma. Het had een oorzaak dat Dani op de plek van het ongeluk buiten bewustzijn was geraakt. 'Doet je hoofd pijn?'

‘Ja... Het... Ik hoor steeds een galm en...’

‘Oké.’ Sara controleerde haar pupillen. Het meisje had duidelijk een hersenschudding. ‘Kun je me vertellen, Dani, waar je de meeste pijn voelt?’

‘H-Hij deed me pijn,’ zei ze. ‘Ik denk... Ik denk dat hij me verkracht heeft.’

Er ging een schok door Sara heen. De geluiden om hen heen vervaagden zodat ze alleen nog Dani’s ingespannen stem hoorde.

‘Hij heeft iets in mijn drankje gestopt...’ Dani hoestte toen ze probeerde te slikken. ‘Ik werd wakker en toen... toen lag hij boven op me... en toen zat ik in de auto, maar ik weet niet meer hoe... en...’

‘Wie?’ vroeg Sara. ‘Wie heeft je verkracht?’

Het meisje begon te knippen met haar ogen.

‘Dani? Wakker blijven.’ Sara legde haar hand om het gezicht van het meisje. Het bloed trok weg uit haar lippen. ‘De thoraxdrain, nu.’

‘Stop hem...’ zei Dani. ‘Stop hem... alsjeblieft.’

‘Wie moet ik stoppen?’ vroeg Sara. ‘Dani? Dani?’

Dani keek Sara recht in haar ogen in een woordeloze smeekbede om het te begrijpen.

‘Dani?’

Weer begon ze met haar ogen te knippen. Toen vielen ze stil. Haar hoofd zakte opzij.

‘Dani?’ Sara drukte haar stethoscoop op Dani’s borst. Niets. Het leven van het negentienjarige meisje gleed uit haar weg. Sara zette haar paniek van zich af. ‘Het hart is gestopt,’ zei ze tegen de anderen. ‘We gaan reanimeren.’

De anesthesioloog pakte de beademingsballon en het beademingsmasker om lucht in de longen te blazen. Sara sloeg haar vingers in elkaar en legde haar handpalmen op Dani’s borst. Reanimeren was een noodmaatregel waarbij handmatig bloed uit het hart naar de hersenen werd gestuwd, waarna ze hopelijk met een elektrische shock het hart weer op gang konden brengen. Sara drukte met haar volle gewicht op Dani’s borst. Met een misselijkmakend gekraak begaven de ribben het.

‘Shit!’ Ze voelde dat haar emoties de overhand dreigden te krijgen en riep zichzelf tot de orde. ‘Ze heeft een fladderthorax. We moeten een shock toedienen.’

Johna had de crashkar al gehaald. Sara hoorde hoe de defibrillator zich oplaatte toen de paddles op Dani’s slappe lichaam werden gedrukt.

Ze hield haar handen omhoog, weg van het metalen bed.